

foto © WW Entertainment

Recensie:

Gemengde gevoelens noteren we bij enkele toeschouwers nadat ze 1917 zagen in cinema Cartoon's. Terecht, want de met twee Golden Globes bekroonde film voor beste regie en beste drama, mag dan wel verbluffend zijn qua soundtrack (in het begin via een lange toon die de spanning lekker opbouwt terwijl het muisstil wordt wanneer de dood heeft toegeslagen) en op visueel vlak, de personages daarentegen zijn psychologisch onvoldoende uitgewerkt en de plot is al even dun als Cats. Sterk is het camerawerk van Roger Deakins die een digitale wendbare camera gebruikte waardoor je meer dan een passieve kijker wordt maar de film beleeft vanuit het standpunt van de twee hoofdrolspelers alsof je midden in de actie zit. Je krijgt er ook het gevoel door dat de film slechts in een drietal takes werd opgenomen.

De camera lijkt bij 1917 dan ook de ganse tijd te bewegen en de missie van hoofdrolspelers George MacKay (Schofield) en Dean-Charles Chapman (Blake) te registreren waardoor de kijker als het ware mee op pad gestuurd wordt op weg tussen de loopgraven, het slijk, de stank van paardenkadavers, ratten die uit menselijke lijken komen of kraaien die in het vlees pikken, dode koeien (de Duitsers hanteerden de tactiek van de verschroeiende aarde n.v.d.r.), een truck die vastgereden is in de modder die eruit geduwd moet worden, enzovoort. Voor het script dat leidde tot een flinterdun plot baseerde regisseur Sam Mendes (Skyfall, Spectre, American Beauty) zich op de verhalen die zijn grootvader Alfred Hubert Mendes vertelde. Å Krysty Wilson-Cairns (Penny Dreadful) schreef mee aan het scenario.

In de lente van 1917, op het hoogtepunt van de Eerste Wereldoorlog, wordt de Britse soldaat, Blake op een missie gestuurd. Hij mag voor hij gebrieft wordt iemand meenemen en kiest voor Schofield. Zij moeten tegen de volgende ochtend in het Noorden van Frankrijk via niemandsland (vermoed wordt dat de Duitsers zich hebben teruggetrokken naar de Hindenburglinie tijdens operatie Albereich) via het gebombardeerde dorp Åcoust-Saint-Mein naar het tweede bataljon van het Devonshire Regiment zien te geraken om daar kolonel Mackenzie een brief te bezorgen. De Duitsers hebben de telefoonkabels doorgesneden zodat dit de enige manier is van communicatie voor de Britten.

In de brief wordt Mackenzie opgedragen de aanval niet in te zetten tegen de Duitsers omdat luchtbeelden aantonen dat het om een valstrik zou gaan. Het leven van 1.600 Britse soldaten waaronder dat van luitenant Joseph, Blakes broer (gespeeld door Richard Madden) ligt dus in de handen van twee Britse soldaten. Slagen zij er tijdig in het tweede bataljon te bereiken?

De tijd dringt dus, maar dat gevoel heb je niet altijd als je naar 1917 kijkt. Zo neemt Sam Mendes alle tijd om de kijker even samen met de hoofdpersonages op adem te laten komen na een aanval door een Duitser, wordt de wat naïeve kant van deze jonge snaken getoond die goed willen doen voor iedereen en nog menselijk en hulpvaardig reageren ten opzichte van de lokale bevolking (een Franse vrouw die zich met een baby verschuilt in Åcoust-Saint-Mein), wordt er geluisterd naar een capella versie van 'Wayfaring stranger' tussen Britse soldaten, zien we Mendes via een toch wat hopeloos kitscherig poëtisch beeld de hoopvolle kaart trekken via lentebloesems die via de wind de andere oever bereiken, en in plaats van een primaire behoefte "eten" naar het einde toe van de missie bevredigen, kiest Mendes ervoor om een van zijn hoofdpersonages naar een boompje te laten lopen

om daar te gaan zitten en te mijmeren over vrouw en kind. Laat ons toe dat allemaal weinig realistisch laat staan geloofwaardig te vinden maar vooral als een pleidooi lezen voor echte emoties, menselijkheid en hulpvaardigheid. Â

Vooraf het acteerwerk van George MacKay is dan ook erg sterk. Hij slaagt erin zijn personage enige psychologische diepgang te bezorgen wanneer ie net een trauma heeft opgelopen tijdens zijn opdracht en tussen de soldaten in een truck totaal weg van deze wereld lijkt met een blik op oneindig die een mengeling van radeloosheid combineert met uitzichtloosheid en die van een shock. De sterkste scène van de ganse film levert dat op, niet in het minst omdat zijn state of mind erg contrasteert met de grap die andere Britse soldaten aan het vertellen zijn.

Mendes integreert humor in het bijna twee uur durende 1917 van het genre: 'Zelfs de ratten zijn groter bij de Duitsers dan bij ons.' en 'Verzorg je wonde aan je hand, doe er een windel om en voor je het weet kan je weer rukken.' Aan spannende scènes dan weer geen gebrek, denken we maar aan die scènes waarin de twee moeten zien te ontsnappen uit een instortend tunnelcomplex, een gebombardeerde brug overgestoken moet worden, Duitse sluipschutters actief zijn in Å%ocoust-Saint-Mein, verlaten huizen gecheckt moeten worden of ze wel verlaten zijn, en een wild stromende rivier Schofield meesleurt naar een waterval ...

< Bert Hertogs >

De IMAX-ervaring van 1917 in Kinopolis Antwerpen is tamelijk beperkt. Dat komt in de eerste instantie omdat de prent niet haarscherp opgenomen is, wat overigens niet zou stroken met de tijd van toen. Verder is er geen 3D-versie in omloop en is de manier waarop de film ingeblikt is al zo specifiek dat je ongeacht de schermgrootte en of je nu in een IMAX-zaal zit of niet sowieso een immersive, ofwel het gevoel middenin de film te zitten, en deel uit te maken van de hachelijke tocht die de twee hoofdpersonages ondernemen. Qua sound is vooral het instorten van het verlaten Duitse ondergronds complex waarin ze vast zitten erg sterk. Maar sta ons toe de pro's in dit geval wat licht te vinden tegenover het status quo-gevoel met de gewone bioscoopschermen.